

pubas. Kõrge ta on ja järsk ta, seda ütleb igaüks, kes teda sord näinud; oga les sagedadte teda ülesse ja allo kainud ja nimelt raskete foormatega, see teab temast mõndagi haledat ja näljalat laulu laulda. Nüüd pole ta enam nii järsk kui muiste, fest iga aasta täidetasse olt ta jalga ja wödetasse filewelt turja pealt mõni jaljg maad madalamale, selllepärast labanewad ta teemeedie jutujorinad — aga sell ajal kui Mats lillavoori tagatipus siia mäe turjale joudis, oli ta veel oma täie auu sees ja iga teemehe, nimelt noortemate, püksid läbiwad lõksteistkümmend, vidi veel rohkemgi, kui waaja oli hakata ülewalt alla tonima.

Nagu üteldud: Woort oli mäe barjale joudnud ja siin peeti nüüd fölöslegused head ja kirjud nüüd õra, kuda ilustre peaks alla saama, fest väew enne oli sulapooline ilm olnud ning oli weli mööda mäge alla joobsnud, see oli oga tāna lange kūlmaga liisakels jäess fulmetanud ja et meie meeble viinavoor dige maratihel Tondilt homiku oli nübluma hakanud, siis polnud magi ta veel sugugi õra tätitud, waid läbis oina kuu walget, seda päile veel mitte polnud lustutama tulnud. Üks sidus oma tee taba teiba otseti püsti, ning pündis siis terava otsaga rege linni hoida, aga fest palju ei saanud, fest tiilas jäe ei wötnud teiba otsa siisse. Enne kui ta kolm sorda „vrr, vrr, vrr“ oli püritanud, oli ta tulise hiiliga juba alla mäge minemas. Teiwas hoidis siiski niivalju, et regi mitte välju ei läinud ja ümber ei lõonud. Teine mees tahtis targem alla, tol oliwad head suurte noeltega menesapad; need wöötis ja jalast, pistis kaks kaigast siisse ja mõlemille poole reejalol, seid freeslapun taba. Nüüd istus ise tagurpidi ree peale, wasis mõlemi kätega laigaste otstest linni, töbus saava lonsad föwaste vasta jääd ja siis, „nöö, waska!“ mäges mööda alla. Ko läks illa sa kaunis mõnufalt. Saava kontsade naelod fraapiswad jäed nii mis rigises rägises, aga see festis ainult sennitsi kui saabastel kontsasi all oli. Pooleks mäes pööraswad endid mõlemad lonsad lõrroga saava all ümber ning jäiwad rahulisest ülsteise lõrwa ree jaha maha, kuna regi mehega wilistades alla poole hüttis.

Mii fölöslebad loik, siis übte moodi, teine teist moodi mäge mööda alla. Kesk jubi hädaohilast peatus, see noeris mäe all nerde üle, les parajadte ta läes felguus olivad, ning need, les alles mäe veal leisiwad birritastwad ta, senni kui ise hädaohilist föitu ette wööslebad. Mäe all Liiva förtsu ette foguswad endid fölik jälle mõlemisse poole teed tollu, fest siin oli orgimees vidi piisuber nagu rabwas teda enamiste nimetas, see latsus väga raudoroga terve foorma läbi, et mitte midagi leeldud koupa linna ei veetud, see oli nii läks ja seadus ning fa meie mebed ei peaßnud fest läbilathumisest. Kunu esimene voori ots juba animuagi förtsi juure ulatas, tulirod teised aega mööda taga järele. Mats oli fa mäge alla tulemas fölige viimane. Et temal viinavaati alla polnud wedada, siis polnud fa mingit sauremat ünnetust karta ja isa tähendos oga läbidelt, Mats pidada ototoma, senni kui teised fölik juba olt õra on, siis fömmaku ta objad üle foorma, lašlu enese objode eisa foorma toba rippuma ja tulgu alla.

Mats tegi nagu isa lässlinud. Ta ootas linni viimone mees all silmist sadus, andis siis eneselle veel pisut mabti julgust lõrjata uut moodi imelisele föidule, latsus veel forra tarvu rangivuid, kook ja sedelga ribma, roatas kas aifayärad ja veel förosti fedarote füllies linni, totsutas rõlangu märale laudja reale, tömbas objad üle ree, sidus lue õlimad veel õige hoolega üleksse vööd wobele, et nad mitte maad mööda lehdistama ei jäe, seadis enese siis ree taba riinaga roosta foormat, siutus käed õige üleksse üle kaera koti, keeras objad mõne forra ümber läte, latsus prooviks forra, kas vidi vidi seroesse fömmata ja nii obje otsa rippuma jäeda ning kui see fölik wäga hõssi näid sorda minewat, ei elnud enam osja kauemalt mäe barjal wiibida. „Nööb,” läks Mats huuledelt, aga pisut tasofemalt kui seda muidu tema suust kuuldi ja wist hobuneagi sai oru, et Mats heal seal juures pisut wärises ning ta ei heolinud selllepärast sähärdufest tasofest hüssust midagi, waid keerutas ainult sabu. Teist sorda kõlas „nööb“ ja seeford fa veel pisut wärisewalt, siis ometigi nii waljuste, et ta märo förwu